Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. Ἐν Ἀθήναις, τῇν 22 Αὐγούστου 1898 Ἔτος 20ον.— Ἀριθ. 35

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 265)

Τὴν ἑπαύριον, 1 Ἰανουαρίου 1840, — καὶ πάλιν ἔτος δίσεκτον, — ἐλαφρὰ ὁμίχλη συνεκάλυψε κατὰ τὰς πρωΐνας ὥρας τὸν ἥλιον, σημεῖον προαγγέλλον ἀσφαλῶς μεταβολὴν τοῦ καιροῦ.

Εἶχον παρέλθῃ ἕως τώρα τέσσαρες μῆνες καὶ δεκαεπτὰ ἡμέραι ἀφ' ἧς ἀνεχώρησα ἐκ Κεργαιλάνης, ἐπὶ τοῦ Ἀ λ β ρ ά ν ο υ. Πόσον ἀκόμη ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ τὸ ταξείδιον τοῦτο; καὶ μέχρι ποίου σημείου τοῦ Ἀντάρκτικοῦ ἀρά γε θὰ ἐπροχώρουν;

Ἡ πρὸς ἐμὲ συμπεριφορὰ τοῦ Δίρκ Πέτερς εἶχεν ἤδη μεταβληθῇ ἐπαισθητῶς. Ἐννοήσας, ὅτι ἐνδιαφέρομαι πολὺ περὶ τῆς τύχης τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, μ' ἀνεζήτει, καὶ μολονότι εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἀντηλλάσσομεν οὔτε λέξιν, ἐσυνεννοούμεθα κάλλιστα. Ἔπειτα ἤρχισε νὰ δεικνύῃ καὶ διαθέσεις πρὸς συνομιλίαν. Ὁσάκις ἡ ὑπηρεσία δὲν τὸν ἐκράτει ἀλλοῦ, ἐπλησίαζε δειλῶς τὸ θρανίον ὅπου ἐκαθήμην συνήθως ὄπισθεν τοῦ ὑποστέγου, καὶ ἐκεῖ ἐγίνετο πάντοτε μία ἀπόπειρα συνομιλίας μεταξύ μας. Ἀλλ' ἅμα ἔβλεπε τὸν πλοίαρχον ἢ τὸν ὑποπλοίαρχον νὰ πλησιάζουν, ὁ μιγὰς ἀπεμακρύνετο ἀμέσως.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ὁ μιγὰς μ' ἐπλησίασε πάλιν, ἀπροφασισμένος νὰ λύσῃ τὴν σιωπήν. Καὶ διὰ νὰ τὸν διευκολύνω, τὸν ἠρώτησα ἀμέσως:

— Δίρκ Πέτερς, θέλεις νὰ συνομιλήσωμεν δι' ἐκεῖνον;..

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μιγάδος ἐξήστραψαν. «Ναί... δι' ἐκεῖνον...» ἐψιθύρισε.

— Βλέπω ὅτι τὸν ἐνθυμεῖσαι πάντοτε, Δίρκ Πέτερς!

— Ἐγὼ νὰ τὸν ξεχάσω, κύριέ μου; ... Ποτέ!

— Καὶ εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ πέρα ... ἐμπρός μας;

— Ἀκόμη!.. Θέλω δηλαδὴ νὰ 'πῶ, ὅτι τὸν ἀγάπησα σὰν ἀδελφό μου, σὰν παιδί μου... Φαντασθῆτε πόσους κινδύνους ἐπεράσαμε μαζί . . . πόσον καιρὸ ἐζήσαμε μαζί, μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, μέσα 'ς ἐκείνη τὴν ἐρημιά... Ἐγὼ ἐγύρισα πάλι 'ς τὴν Ἀμερική ... ἀλλὰ ὁ Πύμ ... ὁ καϊμένος μου ὁ Πύμ ... εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ πέρα.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μιγάδος ἐπληρώθησαν δακρύων, ἐνῷ ἐγὼ ἀποροῦσα πῶς δὲν ἐξηντμίζοντο ἀμέσως ἀπὸ τὴν φλόγα τοῦ βλέμματός του. . .

— Δίρκ Πέτερς, ἠρώτησα, ξεύρεις ἀκριβῶς τί δρόμον ἐπήρατε μὲ τὸ πλοιάριον, ὅταν ἐφύγατε ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλαλ;

— Δὲν ἠξεύρω, κύριε. Ὁ Πὺμ δὲν εἶχε πειὰ μαζί του κανένα ἐργαλεῖο. Ἐπηγαίναμε ὁλωσδιόλου 'ς τὰ τυφλά. Τὲς πρῶτες ὀκτὼ ἡμέρες, ὁ ἀέρας καὶ τὸ ρεῦμα μᾶς ἔσπρωχναν ἀδιάκοπα κατὰ τὴ νοτιά. Εἴχαμε στήσῃ κουπιὰ γιὰ κατάρτια, καὶ τὰ ὑποκάμισά μας γιὰ πανιά.

— Ναί, κάτι ὑποκάμισα ἄσπρα, ποῦ τὰ ἐφοβεῖτο τόσον πολύ, διὰ τὸ χρῶμά των, ὁ αἰχμάλωτός σας Νὺ-Νύ.

— Εἰμπορεῖ ... ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ θυμοῦμαι ... δὲν ἐπρόσεχα. . . Ἀφ' οὗ τὸ λέγῃ ὁ Πύμ, εἶνε ἀληθινό!

— Καὶ τί ἐτρώγατε ὅλες ἐκεῖνες τὲς ἡμέρες; ἠρώτησα πάλιν τὸν μιγάδα.

— Τὲς χελῶνες, ποῦ εἴχαμε εὕρῃ 'ς τὴ φελούκα. Ἦταν τρεῖς, ξεύρετε. Ἔπειτα αὐτὰ τὰ ζωντανὰ ἔχουν μέσα τους γλυκὸ νερό, καὶ τὸ κρέας των εἶνε καλό ... καὶ ὠμὸ ἀκόμη... Ὤ, τὸ ὠμὸ κρέας, κύριε! . .

Καὶ προφέρων τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, ὁ Δίρκ Πέτερς ἐχαμήλωσε τὴν φωνήν, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μήπως ἤθελεν ἀκουσθῇ, καὶ ἔρριψε γύρω του βλέμμα γοργόν. . . Ἦτο φανερὸν ὅτι ἡ ψυχή του ἔφριττεν ἀκόμη, ἐνθυμουμένη τὰς ἐπὶ τοῦ Κ ρ ά μ π ο υ ἀπαισίας σκηνάς!.. Ἐκ τούτου ἡ ἀπεριγράπτως τρομερὰ ἔκφρασις, τὴν ὁποίαν προσέλα-

«Ἀπῆλθεν, ἀφήσας με ὑπὸ τὸ κράτος ἀπεριγράπτου συγκινήσεως. . .» (Σελ. 274, στήλ. 6')

θε τὸ πρόσωπον τοῦ μιγάδος, καθ' ἣν στιγμὴν ὡμίλει περὶ ὠμοῦ κρέατος, — ἔκφρασις ὄχι κανιβάλου τινὸς τῆς Αὐστραλίας, ἀλλ' ἀνθρωποφάγου ἀκουσίου, ἀποτροπιαζομένου τὸ παρελθόν. . .

Μετὰ μικρὰν σιωπήν, ἠρώτησα πάλιν τὸν μιγάδα :

— Λοιπόν, κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ συντρόφου σου, τὴν 1 Μαρτίου εἴδατε διὰ πρώτην φορὰν ἐμπρός σας ἕνα μεγάλον πέπλον ἀπὸ ἀτμούς, μὲ κάτι ἀκτῖνες φωτεινές ;

— Δὲν θυμοῦμαι, κύριε ! . . Ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸ λέγῃ ὁ Πύμ, εἶνε ἀληθινό.

— Παρετήρησες τοὐλάχιστον ἂν τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης εἶχεν ἀλλάξῃ ; ἂν εἶχε χάσῃ τὴν διαφάνειάν της καὶ γίνῃ ἄσπρη σὰν τὸ γάλα ;

— Οὔτε αὐτό, κύριε ! Θέλω δηλαδὴ νὰ 'πῶ, ἀφ' οὗ τὸ λέγῃ ὁ Πύμ, ἔτσι εἶνε... Ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα χάσῃ τὸν κόσμο. Ἡ φελούκα ἔτρεχε ... ἔφευγε ... καὶ μαζί της τὸ μυαλό μου.

— Μὰ οὔτε τὴ βροχὴ τῆς λεπτῆς σκόνης, τῆς ἄσπρης στάκτης, δὲν εἶδες;

— Δὲν θυμοῦμαι. . .

— Μήπως ἦτο χιόνι ;

— Χιόνι ;.. ναί ... ὄχι ... ἔκανε ζέστη... Τί λέγει ὁ Πύμ ; Πρέπει νὰ πιστεύετε ὅ,τι λέγει ὁ Πύμ !

Ἐννόησα, ὅτι ἦτο περιττὸν νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἀνάκρισιν περὶ τῶν ὑπερφυσικῶν φαινομένων, τὰ ὁποῖα περιγράφονται εἰς τὰ τελευταῖα κεφάλαια τοῦ βιβλίου. Ὁ μιγὰς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ με διαφωτίσῃ. Καὶ ἂν πράγματι ἐπαρουσιάσθησαν, καὶ ἂν πράγματι τὰ εἶδε, τώρα πλέον δὲν ἐνεθυμεῖτο τίποτε.

— Ὁ Πὺμ θὰ σας τα 'πῇ ὅλα, κύριε ! προσέθεσε χαμηλοφώνως ὁ μιγάς. Αὐτὸς ξεύρει . . . ἐγὼ δὲν ξεύρω τίποτε. Καὶ ὅ,τι σᾶς 'πῇ, νὰ το πιστεύσετε. . .

— Θὰ το πιστεύσω. . .

— Λοιπὸν . . . . θὰ πᾶμε νὰ τον βροῦμε ; . .

— Ἐλπίζω. . .

— Ἀφοῦ βροῦμε πρῶτα τὸν Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τοὺς ναύτας τῆς Ἴανας;

— Ναί.

— Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν τους βροῦμε ;

— Καὶ τότε ... ἐλπίζω νὰ πείσω τὸν πλοίαρχον. . .

— Καὶ δὲν θἀρνηθῇ βέβαια νὰ δώσῃ βοήθειαν 'ς ἕνα δυστυχῆ ἄνθρωπο . . . 'ς ἕνα ὅμοιόν του ! . .

— Ὄχι, δὲν θἀρνηθῇ... Ἔπειτα, ἂν εὕρωμεν ζωντανοὺς τὸν Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τοὺς συντρόφους του, θὰ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ . . .

— Εἶνε ζωντανός ; . . . Ναί ! εἶνε ζωντανός ! ἀνέκραξεν ὁ μιγάς. Μὰ τὸ Μέγα Πνεῦμα τῶν πατέρων μου, ζῇ καὶ με περιμένει ... ὁ καϊμένος μου ὁ Πὺμ !.. Ὤ, τί χαρὰ που θὰ την κάρῃ τὸ παιδί μου, τὴν ὥρα ποῦ θὰ βρεθῇ 'ς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γέρου του Δίρκ ... κ' ἐγὼ πάλι, τὴν ὥρα πού θα τον αἰσθανθῶ ἐδῶ ... ἐδῶ. . .

Καὶ τὸ εὐρὺ στῆθος τοῦ Δίρκ Πέτερς ἀνεπάλλετο, ἐφούσκωνεν ὡς θάλασσα τρικυμιώδης.

Κατόπιν ἀπῆλθεν, ἀφήσας με ὑπὸ τὸ κράτος ἀπεριγράπτου συγκινήσεως. Μὲ συνεκίνει τὸ αἴσθημα, τὸ ὁποῖον ἐνέκλειεν ἡ καρδία τοῦ ἡμαγρίου τούτου, ἡ περιπάθεια μεθ' ἧς ἠγάπα τὸν ἀτυχῆ του σύντροφον, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀπεκάλει παιδί του.

Τὴν 2, 3 καὶ 4 Ἰανουαρίου, ἡ γολέττα μας ἐξηκολούθησε νὰ προχωρῇ πρὸς νότον. Ἐν τούτοις εἰς τὸν ὁρίζοντα ἐβλέπαμεν πάντοτε συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπον τὴν γραμμήν, ἥτις ἐσχηματίζετο ἐκ τῆς ἑνώσεως τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης. Ὁ σκοπιωρὸς δὲν ἀνήγγειλεν οὔτε ἤπειρον οὔτε νῆσον εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ Ἀνταρκτικοῦ. Μήπως ὁ Δίρκ Πέτερς ἐπλανᾶτο, ὅταν μᾶς ἐβεβαίωνεν ὅτι εἶχεν ἴδῃ μακρόθεν ξηράν; Αἱ ὀπτικαὶ ἀπάται εἶνε τόσον συχναὶ εἰς τὰ ὑπερνότια ταῦτα πελάγη !

— Τὸ βέβαιον εἶνε, εἶπα πρὸς τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκύ, ὅτι ἀφότου ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλαλ, ὁ Ἀρθοῦρος Πὺμ δὲν εἶχε πλέον ἐργαλεῖα, διὰ νὰ ἐξακριβώνῃ τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος.

— Τὸ γνωρίζω, κύριε Ζώρλιγκ, καὶ πολὺ πιθανὸν ἡ ξηρὰ νὰ εὑρίσκεται πρὸς ἀνατολὰς ἢ καὶ πρὸς δυσμάς. Τὸ λυπηρὸν εἶνε ὅτι ὁ Ἀρθοῦρος Πὺμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς δὲν ἀπεβιβάσθησαν πουθενά. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἤμεθα βέβαιοι περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς ξηρᾶς— ἡ ὁποία τώρα εἶνε ἀρκετὰ ἀμφίβολος,— καὶ ἐπὶ τέλους θά την ἀνεκαλύπταμεν.

— Θὰ την ἀνακαλύψωμεν, πλοίαρχε, ἂν προχωρήσωμεν ἀκόμη ὀλίγας μοῖρας πρὸς νότον.

— Πιθανόν· ἀλλὰ θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἐξερευνήσωμεν τὰ μεταξὺ τοῦ τεσσαρακοστοῦ καὶ τεσσαρακοστοῦ πέμπτου μεσημβρινοῦ. . .

— Ὁ χρόνος μας εἶνε μετρημένος, ἀπήντησα ζωηρῶς, καὶ θὰ ἐχάναμεν πολλὰς ἡμέρας, χωρὶς νὰ φθάσωμεν πρῶτα τοὐλάχιστον εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου ὁ Πὺμ καὶ ὁ Δίρκ ἀπεχωρίσθησαν.

— Καὶ μήπως τὸ γνωρίζομεν αὐτὸ τὸ σημεῖον ; Εἰς τὴν διήγησιν δὲν ὁρίζεται διόλου, καὶ θά μας ἦτο ἀδύνατον νά το εὕρωμεν... Ὁ Πὺμ λέγει ὅτι τὸ ρεῦμα ἔσπρωχνε τὸ πλοιάριόν του μὲ «φοβερὰν ταχύτητα.» Ἀπὸ τοῦτο εἰμποροῦμεν νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι πιθανὸν νὰ ἔφθασε καὶ μέχρι τοῦ πόλου, ἀφ' οὗ ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλαλ ἀκόμη, δὲν ἀπεῖχε παρὰ μόλις τετρακόσια μίλλια. Ἀλλὰ τί μας ἐνδιαφέρει ; ὁ Ἄλβρανος δὲν ταξειδεύει πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, ἀλλὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τῶν συντρόφων του. Ἠμπόρεσαν νὰ προσεγγίσουν αὐτοὶ εἰς τὴν ξηραν, τὴν ὁποίαν εἶδε μακρόθεν ὁ Δίρκ Πέτερς ; Ἰδοὺ τὸ μόνον ζήτημα.

Ὡς πρὸς τοῦτο ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἶχε δίκαιον, καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐφοβούμην μήπως ἤθελε δώσῃ διαταγὴν νὰ στρέψωμεν πρὸς ἀνατολὰς ἢ πρὸς δυσμάς. Δὲν ἤθελα νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸ δρομολόγιον τοῦ Ἀρθούρου Πύμ· ἄλλως τε εἶχα μίαν πεποίθησιν, ὅτι, ἂν ὑπῆρχε πραγματικῶς ξηρά, θὰ εὑρίσκετο πρὸς νότον.

Τὰς ἀκολούθους ἡμέρας, 5 καὶ 6 Ἰανουαρίου, οὐδὲν ἔκτακτον συνέβη. Ὡς πρὸς τὰ παράδοξα φαινόμενα, τὰ ὁποῖα παρετήρησεν εἰς τὴν θάλασσαν ταύτην ὁ Ἀρθοῦρος Πύμ, οὐδὲν παρετηρήσαμεν ἡμεῖς : οὔτε πέπλον ἀτμῶν, οὔτε βροχὴν λευκῆς τέφρας, οὔτε σημαντικὴν ὕψωσιν τῆς θερμοκρασίας, οὔτε ἀλλοίωσιν τοῦ χρώματος τῆς θαλάσσης. Ἐπίσης οὐδὲν ζῷον λευκόν, οὐδὲν πτηνὸν γιγαντιαῖον συνηντήσαμεν μέχρις ὥρας.

Τὴν 7 Ἰανουαρίου,—ὡς ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ὁ Δίρκ Πέτερς μόνον ἐκ τοῦ παρελθόντος χρονικοῦ διαστήματος,—ἐφθάσαμεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ ἄγριος Νὺ-Νύ, ἐξηπλωμένος εἰς τὸ βάθος τοῦ πλοιαρίου, εἶχεν ἀφήσῃ τὴν ὑστάτην πνοήν... Τὴν 22 Μαρτίου—δηλαδὴ δύο καὶ ἥμισυ μῆνας ἀργότερα ἀπὸ τὴν σημερινήν μας ἡμερομηνίαν,—περατοῦται τὸ ἡμερολόγιον τοῦ παραδόξου ἐκείνου ταξειδίου, ἐν μέσῳ σκότους πυκνοῦ, μόλις διακοπτομένου ἀπὸ τὸν φωσφορισμὸν τῆς θαλάσσης. . . Οὐδὲν τοιοῦτον εἶχε συμβῆ ἀκόμη εἰς ἡμᾶς. Ὁ ἥλιος ἐξηκολούθει νὰ φωτίζῃ, διαρκῶς στρεφόμενος ὑπεράνω τοῦ ὁρίζοντος.

Τὴν 9 Ἰανουαρίου, γενομένης ἀκριβεστάτης καταμετρήσεως, τὸ πλάτος εὑρέθη 86° 33''. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο, καθὼς ἐνθυμεῖτο ὁ μιγάς, ἐπῆλθεν ὁ ἀποχωρισμὸς τῶν συντρόφων, συνεπείᾳ τῆς συγκρούσεως τοῦ πλοιαρίου καὶ τοῦ ὀγκοπάγου.

Ρεῦμα ἀντίθετον, καθὼς ἐνθυμεῖτο, ὤθησε τὸν ὀγκοπάγον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρέθη ὁ Δίρκ Πέτερς, ὀπίσω πρὸς βορρᾶν. Παρόμοιον ρεῦμα συνηντήσαμεν τώρα καὶ ἡμεῖς· ὡς ἐκ τούτου ἀπὸ δύο ἡμερῶν ὁ Ἄλβρανος δὲν ἠσθάνετο πλέον τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἄλλου ρεύματος, τὸ ὁποῖον, ἀπὸ τῆς νήσου Τσάλαλ, τὸν ὤθει πρὸς νότον. Εὐτυχῶς ὁ ἀπὸ βορρᾶ ἄνεμος ἐξηκολούθει νὰ πνέῃ σταθερὸς καὶ ἀρκετὰ ἰσχυρός, πληρῶν τὰ ἱστία τῆς γολέττας, ἡ ὁποία ἐπροχώρει ταχεῖα.

Ἀλλ' ἡ ξηρὰ οὐδαμῶς ἐφαίνετο. Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔχανεν ἤδη πᾶσαν ἐλπίδα· τὸ πλήρωμα ἤρχισε πάλιν νὰ

μεμψιμοιρῇ ὑποκώφως, διὰ τὴν μακρὰν καὶ ἄγονον αὐτὴν θαλασσοπορίαν.

Τῇ παρακλήσει μου τότε, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, διὰ νὰ κατευνάσῃ τὰ πνεύματα καὶ νὰ καταπνίξῃ τὰ νέα σπέρματα τῆς ἀπειθείας καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως, συνεκάλεσε τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος παρὰ τὴν βάσιν τοῦ πρωραίου ἱστοῦ, καὶ ὡμίλησεν ὡς ἑξῆς :

— Ναῦται τοῦ Ἀλβράνου ! ἀπὸ τῆς νήσου Τσάλαλ ἡ γολέττα μας διήνυσε δύο μοῖρας ἀκόμη πρὸς νότον· σᾶς ἀναγγέλλω δέ, ὅτι, συμφώνως πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ κυρίου Ζώρλιγκ, ἐπαρδίσατε τέσσαρας χιλιάδας δολλάρια, —δύο χιλιάδας κατὰ μοῖραν,—τὰ ὁποῖα θὰ σας πληρωθοῦν ἅμα τελειώσῃ τὸ ταξείδιον.

Τὸ πλήρωμα ἠρκέσθη εἰς ψίθυρον εὐχαριστήσεως. Μόνον ὁ Οὐρλιγκερλῆς καὶ ὁ Ἐνδικότος ἐφώναξαν : «Ζήτω !» ἀλλὰ δὲν εὗρον ἠχώ.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΤΙΤΛΟΣ τοῦ Ἐθνικοῦ Εὐεργέτου ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς κοινῆς γνώμης εἰς πλείστους ὅσους φιλογενεῖς καὶ μεγαπλούτους Ἕλληνας. Μάλιστα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ Ἑλλὰς εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῶν Ἐθνικῶν Εὐεργετῶν. Ἂν ἠλευθερώθη, ἂν ἐπολιτίσθη, ἂν προώδευσε, τοῦτο ὀφείλει σχεδὸν ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ τέκνα της ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ηὐτύχησαν νὰ ἔχουν καρδίαν πλήρη φιλοπατρίας καὶ βαλάντιον πλῆρες χρυσοῦ. Δύο εἴδη θυσίας σώζουν καὶ μεγαλύνουν τὰ Ἔθνη: ἡ θυσία τοῦ αἵματος καὶ ἡ τοῦ χρήματος. Τὸ αἷμα ἔρρευσεν ἄφθονον καὶ ἐκότισε τὴν γῆν αὐτήν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐβλάστησε τὸ δένδρον τῆς Ἐλευθερίας· ἀλλ' ἐκ παραλλήλου ἄφθονον ἔρρευσε καὶ τὸ χρῆμα, διὰ τοῦ ὁποίου παρεσκευάσθη καὶ συνετελέσθη τὸ μέγα κατόρθωμα. «Διὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ Βασίλειον— ἔλεγεν εἰς τῶν ἡρώων τῆς Ἐπαναστάσεως,—ἐθυσίασα ἑκατὸν πενήντα χιλιάδες κολωνάτα, καὶ ἐξ μέλη τῆς οἰκογενείας μου.» Καὶ τοῦτο ἠ παρόμοιον ἠδύναντο νὰ εἴπουν ὅλοι οἱ μεγάλοι πατριῶται τῆς γενεᾶς ἐκείνης, οἱ ὁποῖοι ἐκτὸς τῆς προσωπικῆς αὐτῶν συμμετοχῆς εἰς τὸ ἔργον, ἐθυσίασαν χάριν αὐτοῦ καὶ τὰς περιουσίας των.

Ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀκόμη, κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τῆς δουλείας, πῶς ἐφυτεύθη ὁ σπόρος τῆς νέας ζωῆς, πῶς διεδόθη καὶ ἐκαλλιεργήθη ἡ ἰδέα τῆς ἐθνικῆς ἑνότητος, εἰμὴ διὰ τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἑλλήνων συγγραφέων, διὰ τῆς ἱδρύσεως Σχολείων ; Καὶ πῶς ἔγιναν ὅλ' αὐτά, εἰμὴ διὰ τοῦ χρήματος φιλογενῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι παρεσκεύασαν οὕτω τὰς ψυχάς, δηλαδὴ τὰ πνευματικὰ ὅπλα τῆς μελλούσης ἀναγεννήσεως ; Καὶ μετὰ τὴν ἀναγέννησιν ἀκόμη, πῶς τὸ μικρὸν καὶ πτωχὸν αὐτὸ Βασίλειον, ἠμπόρεσε νὰ χωρήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ νὰ φανῇ εὐπρόσωπον πρὸ τῶν ἀντιζήλων ; Πάλιν διὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ χρήματος, διὰ τοῦ χρήματος τῶν ὁμογενῶν. Λάβετε παράδειγμα μόνον τὰς Ἀθήνας. Πανεπιστήμιον, Πολυτεχνεῖον, Ἀρσάκειον, Ἐθνικὸν Θέατρον, Μουσεῖα, Μέγαρα Ἐκθέσεων, Νοσοκομεῖα, Φιλανθρωπικὰ Ἄσυλα, Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη, Ἀστεροσκοπεῖον, —τὰ πάντα ὀφείλονται εἰς ἐθνικὰς δωρεάς.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἰς πᾶσαν αὐτῆς ἐποχήν, ἡ νέα Ἑλλὰς ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει διὰ τῶν Ἐθνικῶν Εὐεργετῶν. Ἡ δύναμις τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν ἔγκειται βεβαίως οὔτε εἰς τὰ στενὰ ὅρια τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, οὔτε εἰς τοὺς μετριωτάτους αὐτοῦ πόρους· ἀλλ' ἔγκειται εἰς τὴν θερμὴν φιλοπατρίαν τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι ἀνέκαθεν, κατὰ παράδοσιν, ἐσυνείθισαν νὰ θυσιάζουν ὅ,τι ἔχουν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους. Καὶ ὅταν εὐτυχήσουν νὰποκτήσουν περιουσίαν, ἐκ μικρῶν μεγάλοι διὰ τῆς ἐργασίας ἀναδεικνυόμενοι, ἡ μόνη των φιλοδοξία εἶνε νὰ την θυσιάσουν εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος, εἴτε δι' ἔργα πολέμου, εἴτε δι' ἔργα εἰρήνης, εἴτε πρὸς ἀνακούφισιν καὶ περίθαλψιν δυστυχῶν ὁμοεθνῶν, εἴτε πρὸς φωτισμὸν πνευμάτων καὶ καλλιέργειαν ψυχῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνη τοῦ ἔθνους εἶνε μεγάλη. Λάβετε παράδειγμα πάλιν τὰς Ἀθήνας. Μεταξὺ τῶν ὀλίγων ἀνδριάντων, τοὺς ὁποίους ἔστησε μέχρι τοῦδε ἡ πρωτεύουσά μας, οἱ περισσότεροι καὶ οἱ περιφανέστεροι εἶνε οἱ τῶν Ἐθνικῶν Εὐεργετῶν.

Τὰς σκέψεις ταύτας ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ σας ἀνακοινώσω ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ τοῦ θανάτου ἑνὸς μεγάλου Ἐθνικοῦ Εὐεργέτου, τοῦ Χρηστάκη Ζωγράφου, ἀποθανόντος τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐν Παρισίοις. Κατήγετο ἐκ τῆς εὐάνδρου Ἠπείρου, τῆς πατρίδος τόσων καὶ τόσων ἐθνικῶν Εὐεργετῶν. Καὶ ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τῶν μεγάλων ἐκείνων συμπολιτῶν του, ἀφιέρωσε τὸν βίον του ὅλον εἰς εὐεργεσίας. Ἐγνώριζε πῶς κερδίζονται τὰ χρήματα· ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ἀπέκτησε μίαν τῶν μεγαλητέρων ἑλληνικῶν περιουσιῶν. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐγνώριζε πῶς δαπανῶνται. Ἔκτισε Σχολεῖα καὶ Παρθεναγωγεῖα, ἐξέδωκε βιβλία, ἵδρυσε Συλλόγους, συνέστησε Βραβεῖα, ἐχορήγησεν ὑποτροφίας. Τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη του ὑπῆρξαν σειρὰ ἀδιάκοπος ἐθνικῶν δωρεῶν. Θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰπαριθμήσω ἐδῶ πόσα ἔκαμε καὶ πόσα ἐξώδευσεν. Ἀρκεῖ νά σας εἴπω ὅτι μόνον μέχρι τοῦ 1880, εἶνε γνωστὸν ὅτι εἶχεν ἐξοδεύσῃ ἓν ἑκατομμύριον καὶ ἑκατοσίας χιλιάδας φράγκα χρυσᾶ. Ἂν λάβετε τώρα ὑπ' ὄψει σας ὅτι ἔκτοτε παρῆλθεν ὁλόκληρος εἰκοσαετία, πλήρης ὁμοίας εὐεργετικῆς δράσεως, θὰ ἐννοήσετε πόσα ἐξώδευσεν ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους ὁ Χρηστάκης Ζωγράφος καὶ πόσα ἔκαμε διὰ τῶν χρημάτων τούτων. Πραγματικῶς χρῆσις πλούτου σπανίως ἔγινεν εὐγενεστέρα, πατριωτικωτέρα. . .

Διὰ τοῦτο τὸ ὄνομα τοῦ Χρηστάκη Ζωγράφου, τοῦ τόσον μεγαπλούτου ὅσον καὶ μεγαλοψύχου ὁμογενοῦς, θὰ ζήσῃ ἀθάνατον εἰς τὴν εὐγνώμονα μνήμην τῶν Ἑλλήνων· θὰ προβάλλεται δὲ πάντοτε ὡς παράδειγμα ὑψίστης φιλοπατρίας καὶ ἀρετῆς, ἀληθῶς ἀξιομίμητον.

Ἰδοὺ μία ἀρχή, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐνθυμῶνται πάντοτε διὰ νὰ την ἐφαρμώσουν μίαν ἡμέραν, ὅσοι ἐκ τῶν σημερινῶν ἀναγνωστῶν μου θὰ εὐτυχήσουν ποτὲ νὰ γίνουν πλούσιοι : Ἐφ' ὅσον ἡ Ἑλλὰς εἶνε μικρὰ καὶ πτωχή, ὁ πλοῦτος τὸν ὁποῖον ἀποκτῶσι τὰ τέκνα της, ἀνήκει ὀλιγώτερον εἰς αὐτὰ καὶ περισσότερον εἰς τὴν Μητέρα !

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΛΕΜΒΩΙΔΙΑ

Ἥσυχη νυχτιά, γλυκειά, καθάρια,
Κύματα τριγύρω δροσερά,
Λάμπουν ἄστρα σὰν μαργαριτάρια,
Χίλια κατρεφτίζονται φεγγάρια
Κάτω μέσ' 'ς τἀκοίμιστα νερά.

Τὴν καρδιὰ τὸ κῦμα νανουρίζει
Μὲ μιὰ μελῳδία θαυμαστή
Κι' ἀπαλὰ τὸν πόνο μας κοιμίζει,
Καὶ ἡ αὔρα εὔθυμη δροσίζει
Τὸ κορμί που εἶχε κουρασθῆ.

[Κατὰ τὸ δανικὸν τοῦ Hejberg]

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΙΩΝΙΚΗ ΑΚΤΗ

Βραβευθεῖσα εἰς τὸν 53ον Διαγωνισμὸν πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΜΑΚΑΡΩΝ

{*Γερμανικὸν Παραμύθι.*}

Θά σας διηγηθῶ γιὰ μιὰ ὡραία χώρα, ποῦ πολλοὶ θὰ ἤθελαν νὰ πᾶνε, ἂν ἤξευραν ποῦ εὑρίσκεται. Ἀλλὰ ὁ δρόμος, ποῦ πάει 'ς αὐτὴν εἶνε πολὺ μακρὺς καὶ κρυμμένος, ὥστε δέν τον εὑρίσκει κανείς.

Αὐτὴ ἡ ὡραία χώρα ὀνομάζεται Χώρα τῶν Μακάρων. Ἐκεῖ τὰ σπίτια εἶνε σκεπασμένα μὲ γαλατομπούρεκο, πόρτες καὶ τοῖχοι εἶνε ἀπὸ ξερὴ μουσταλευριά, τὰ δοκάρια τῆς στέγης ἀπὸ ψητὰ γουρουνάκια. Ὅ,τι κανεὶς εἰς τὸν τόπον μας τὸ ἀγοράζει μὲ ἕνα τάλληρο, ποστίζει ἐκεῖ μόνο μιὰ πεντάρα· τριγύρω σὲ κάθε σπίτι εἶνε ἕνας φράκτης πλεγμένος ἀπὸ ψημένα λουκάνικα καὶ ἀπὸ σαλτσισόττο. Κάθε βρύσι εἶνε γεμάτη μὲ ἐκλεκτὸ κρασί, πολλὲς μάλιστα μὲ σαμπάνια, ποῦ τρέχει σὰν νερό, ἅμα κανείς τες ἀνοίξῃ. Ὅποιος λοιπὸν τοῦ ἀρέσῃ τὸ κρασὶ καὶ ἡ σαμπάνια, ἂς τρέξῃ νὰ πάῃ εἰς τὴν Χώραν τῶν Μακάρων. Πάνω 'στὰ δένδρα φυτρώνουν τὰ ψωμιὰ ψημένα καὶ ζεστά-ζεστά, καὶ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τρέχουν ρυάκια ἀπὸ γάλα· μέσα 'ς αὐτὰ πέφτουν ἀπὸ πάνω τὰ σιμιγδαλένια ψωμιὰ καὶ μαλακώνουν, ἕτοιμα γιὰ νὰ φαγωθοῦν· τί εὐχάριστο αὐτὸ γιὰ τὰ παιδιά! Ἔ, παιδιά! τί λέτε; δὲν θὰ πᾶτε; μὴν ξεχάσετε ὅμως νὰ πάρετε καὶ ἕνα μεγάλο κουτάλι τοῦ γάλατος.

Τὰ ψάρια κολυμποῦν ἐκεῖ πάνω-πάνω εἰς τὸ νερό, καὶ εἶνε βρασμένα ἢ τηγανισμένα ἢ ψητὰ καὶ ἔρχονται κοντὰ-κοντὰ 'στὴν παραλία· ἀλλά, καὶ ἂν κανεὶς εἶνε πάρα πολὺ τεμπέλης καὶ βαρειέται ν' ἁπλώσῃ τὸ χέρι του νὰ τὰ πιάσῃ, ἀρκεῖ νὰ φωνάξῃ: ψτ! ψτ! καὶ ἀμέσως τὰ ψάρια ἔρχονται ἔξω 'στὴν ξηρὰ καὶ πηδοῦν μέσ' 'στὸ χέρι του ἢ 'στὸ στόμα του, ἂν το ἀνοίξῃ καὶ ἂν χωροῦν.

Πιστεύετε ἀκόμη καὶ τοῦτο, ὅτι τὰ πουλιὰ ἐκεῖ πετοῦν 'στὸν ἀέρα ψημένα, χῆνες καὶ γάλλοι, περιστέρια καὶ πέρδικες, κόττες καὶ πετεινοὶ καὶ πάπιες καὶ ἄλλα ἕνα σωρό. Ὅποιος βαρειέται ν' ἁπλώσῃ πάλι τὸ χέρι του, δὲν ἔχει παρὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του κι' αὐτὰ πετοῦν μέσα 'ς αὐτὸ ἀμέσως, ὅσα χωροῦν. Τὰ γουρουνάκια κι' αὐτὰ γυρίζουν 'στοὺς δρόμους ψημένα καὶ μ' ἕνα μαχαῖρι κεκρυμμένο 'στὴν πλάτη τὸ καθένα, γιὰ νὰ μπορῇ ὅποιος θέλει νὰ κόβῃ ἕνα κομματάκι.

Τὰ τυριὰ εἶνε ἐκεῖ, ὅπως ἐδῶ οἱ πέτρες καὶ οἱ βράχοι, σκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἄλλες πέτρες εἶνε παστίτσο ἀπὸ κρέας καὶ μακαρόνια. Τὸν χειμῶνα, ὅταν βρέχῃ, βρέχει καθαρὸ μέλι, σὲ πηκτὲς σταγόνες, καὶ ὅταν χιονίζῃ, ἀντὶ χιόνι πέφτει καθαρὴ ζάχαρι· καὶ ὅταν πέφτῃ χάλαζα, ἡ χάλαζα αὐτὴ εἶνε ζάχαρι σὲ βώλους, ἀνακατωμένη μὲ σῦκα, σταρίδες καὶ ἀμύγδαλα.

Τὰ ἄλογα εἰς τὴν Χώραν τῶν Μακάρων ἀντὶ νὰ κάμνουν κάτι ἄλλο, κάμνουν αὐγά, κοφίνια ὁλόκληρα, τόσα, ποῦ ἀγοράζει κανεὶς χίλια 'στὴν πεντάρα.

Τὰ χρήματα τὰ βρίσκει κανεὶς εὐκολώτατα· σείει τὰ δένδρα καὶ πέφτουν ἀπ' ἐπάνω, μαζὶ μὲ τὰ ψωμιά.

Ὑπάρχουν καὶ μεγάλα δάση ἐκεῖ καὶ μέσα 'ς αὐτὰ καὶ 'στὰ χαμόκλαδα φυτρώνουν τὰ ὡραιότερα ροῦχα: πανωφόρια, σακάκια, πανταλόνια, γελέκια, φουστάνια ὅλων τῶν χρωμάτων· ὅποιος χρειάζεται νέο φόρεμα πάει 'στὸ δάσος καὶ κόβει ἕνα, ὅ,τι του χρειάζεται. Τὸ χόρτο εἶνε καμωμένο ἀπὸ κορδέλλες ὅλων τῶν χρωμάτων. Οἱ βάτοι παράγουν χρυσὲς καρφίτσες καὶ οἱ φράουλες μαργαριτάρια. Πάνω 'στὲς ἐλατες κρέμονται γυναικεῖα ὡρολόγια πολὺ καλοκαμωμένα. Πάνω 'στὰ ἀγκάθια φυτρόνουν παπούτσια καὶ ὑποδήματα, ἀκόμη καὶ καπέλλα ἀνδρικὰ καὶ γυναικεῖα, ψάθινα σκιάδια καὶ διάφορα στολίσματα γυναικεῖα τοῦ κεφαλιοῦ: κολύβρια, χρυσοκάνθαροι, πτερὰ στρουθοκαμήλου καὶ ἄλλα διάφορα.

Ἡ ὡραία αὐτὴ χώρα ἔχει καὶ μιὰ μεγάλη ἀγορὰ μὲ πολλὰ πλεονεκτήματα καὶ προνόμια. Ὅποιος ἔχει γρῦλ γυναῖκα καὶ δὲν την θέλει πλέον, διότι δὲν

ἀλλὰ καὶ ἕνας βωβὸς εἶνε καλὸς γι' αὐτό,—διότι βέβαια δὲν θὰ του πῇ τὸν στραβὸν δρόμον.

Τριγύρω ὅμως εἰς τὴν Χώραν τῶν Μακάρων—ἐλησμόνησα νὰ σάς το 'πῶ—εἶνε ἕνα τεῖχος ὑψηλὸ σὰν βουνὸ ἀπὸ πιλάφι. Ὅποιος θέλει νὰ ἐμβῇ ἢ νὰ 'βγῇ, πρέπει πρῶτα νὰ κάμῃ μία τρύπα μέσα 'ς αὐτὸ τρώγοντας τὸ ρύζι.

(Ἐκ τῶν τοῦ Bechstein).

ΕΔΛΗΝ ΠΟΛΥΓΛΩΣΣΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 269)

Κάθε πρωὶ ὁ κύριος Δούμανης ἀνέβαινεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μηλιᾶς, ἐκάθητο εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρεββατιοῦ, καὶ συνωμιλοῦσε μὲ τὴν μικρὰν ἀσθενῆ. Ἡ ἀφέλεια καὶ ἡ νοημοσύνη της τὸν ἔκαμνον νὰ ἐνδιαφέρεται δι' ὅ,τι ἔλεγε. Διὰ νὰ μὴ την στενοχωρήσῃ, ὅσῳ ἦτον ἄρρωστη, δὲν ἠθέλησε νὰ την ἀνακρίνῃ διὰ τὸν θησαυρόν. Ἀλλὰ κάθε φορὰν ποὺ την ἄφινε, ἐνθυμούμενος τὰ μεγάλα της μάτια, τὰ τόσον γλυκὰ καὶ εἰλικρινῆ, ἐπανελάμβανεν:

— Ἂν λέγῃ ψεύματα αὐτὸ τὸ κορίτσι, νὰ μὴ με λέγουν πειὰ Εὐσέβιον!

Τὸν δὲ Γιαννάκην ἤρχισαν νὰ τὸν ἀγαποῦν ὅλοι εἰς τὸ σπίτι, ἀπὸ τοὺς σκύλους μέχρι τῆς μαγειρίσσης. Ὁ Ζοζὸς πλέον εἶχε τρελαθῇ μαζί του, καὶ ὁσάκις δὲν εἶχεν ὑπηρεσίαν, ὅλῳ μὲ τὸν Γιαννάκην εὑρίσκετο.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἐσηκώθη ἡ Μηλιά, ἡ κυρία Πολυξένη τὴν ἐμάνθανε νὰ σιγυρίζῃ μαζί της τὰ ἀσπρόρρουχα. Συχνὰ τὴν ἔστελλε καὶ εἰς τὴν κυρίαν Δούμανη, πότε μ' ἕν φόρεμα, πότε μὲ μίαν ἀνθοδέσμην. Ἀλλ' ἡ κυρία Δούμανη δέν την ὑπεδέχετο μὲ τὴν παραμικρὰν εὐμένειαν. Ἂν δὲν ἐφοβεῖτο μήπως ἤθελε δυσαρεστήσῃ τὸν ἀνδράδελφόν της, πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχε βγάλῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι «τὰ ζητιανάκια», καθὼς ὠνόμαζεν τὰ παιδιά. Ὁ Ἰούλιος πάλιν (ὁ νεαρὸς ἀνεψιὸς) δέν τοις ὡμιλοῦσε ποτέ, ἐπειδὴ τὰ ἐζήλευε, διὰ τὴν συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν ἔδειχνεν εἰς αὐτὰ ὁ θεῖός του.

Τὴν ἤξιζαν ὅμως, πραγματικῶς, τὰ παιδιά. Καὶ ὅταν τὴν Κυριακήν, ἕνα μῆνα μετὰ τὴν ἄφιξίν των, ἐπήγαιναν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κρατούμενα ἀπὸ τὸ χέρι, μαζὶ μὲ τοὺς ὑπηρέτας τῆς Λάνδης, εὔμορφα, σεμνά, μὲ τὰ καινουργῆ των φορέματα, ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ τα ἐπλάβῃ ὡς ἀρχοντόπουλα, ὡς παιδιὰ τῶν κυρίων τῆς ἐπαύλεως,—τόσῃ ἦτο ἡ φυσικὴ χάρις καὶ ἡ κομψότης τῆς Μηλιᾶς, καθὼς καὶ τοῦ Γιαννάκη.

Ὅταν ἐπερνοῦσεν ἡ ἄμαξα τῶν κυρίων των, τὰ παιδιὰ ἐχαιρετοῦσαν μὲ σεβασμόν.

— Τί χαριτωμένα ποῦ εἶνε! ἔλεγε πάντοτε ὁ κύριος Δούμανης· ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀπεκρίνετο, κανεὶς δὲν ἐφαίνετο νὰ ἐπιδοκιμάζῃ τὴν γνώμην του.

«Λοιπόν, εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ Πολυξένη πρὸς τὸν κύριόν της, δὲν θὰ ἐρωτήσετε τὸν Γιαννάκην διὰ τὸν θησαυρόν; Ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ μάθωμεν τί συμβαίνει. Ὅσῳ περισσότερον γνωρίζω τὰ παιδιά, τόσῳ μεγαλητέραν ἐμπιστοσύνην μοῦ ἐμπνέουν. Εἰμπορῶ νὰ σας εἰπῶ ὅτι χωρὶς κανένα φόβον θὰ ἔδιδα εἰς τὴν Μηλιὰν νὰ μου φυλάξῃ τὸ πορτοφόλι μου. Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ διαμάντι..!

— Ἔχεις δίκηο, Πολυξένη Στεῖλέ μου αὔριο τὸ πρωὶ τὸν Γιαννάκην εἰς τὸ δάσος. Θὰ συνομιλήσωμεν, ἐνῷ θὰ καπνίζω τὴν πίπαν μου.

Κατὰ βάθος, ὁ κύριος Δούμανης ἐφοβεῖτο μήπως ἤθελεν εὕρῃ ἐνόχους τοὺς προστατευομένους του... Καὶ ἐπροτιμοῦσε τὴν ἀμφιβολίαν, ἀπὸ μίαν βεβαιότητα, ἡ ὁποία θὰ τον ἔκαμνεν ἴσως νὰ μὴ συμπαθῇ πλέον τὰ παιδιά...

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐνῷ ὁ κύριος Δούμανης, μὲ τοὺς σκύλους του καὶ μὲ τὴν πίπαν του, ἐκάθητο παρὰ τὴν λίμνην τοῦ δάσους καὶ ἐκύτταζε μὲ ἀπόλαυσιν τὰς ἀνθισμένας πασχαλέας — ἦτο ὡραία αὐτὴ Ἀπριλίου, — ἠκούσθησαν τὰ ἐλαφρὰ βήματα τοῦ Γιαννάκη.

— Μ' ἐζητήσατε, κύριε; εἶπε τὸ παιδίον καὶ ἔβγαλε τὸ κασκέτον του.

— Ποῦ εὗρες ἐκεῖνο τὸ διαμάντι; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ κ. Δούμανης, ἐπίτηδες διὰ νὰ μὴ λάβῃ καιρὸ ὁ Γιαννάκης νὰ προετοιμάσῃ τὴν ἀπάντησίν του.

— Ποιὸ διαμάντι; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης ἔκπληκτος.

— Τὴν πέτρα ποῦ εἶχες εἰς τὴν τσέπη σου!

— Πρώτη φορὰ ἀκούω τὴ λέξι διαμάντι. Ἡ πέτρα μου εἶνε γυαλί.

Δὲν ἐταράχθη, δὲν ἐκοκκίνισε διόλου ὁ Γιαννάκης δίδων τὴν ἀπάντησιν ταύτην.

— Μὰ ποῦ ἐμεγάλωσες ἐσύ;

— Εἰς τὸ σπίτι μας.

— Καὶ δὲν ἄκουσες ποτὲ νὰ μιλοῦν γιὰ διαμάντια;

— Ποτέ· τί τὰ κάνουν τὰ διαμάντια;

— Δακτυλίδια, καρφίτσες, σκουλαρίκια, βραχιόλια... Δὲν ἐπῆγες ποτὲ εἰς τὴν πόλιν; δὲν εἶδες ἀδαμαντοπωλεῖον;

— Ποτὲ... δὲν ἐβγῆκα ποτὲ ἀπὸ τὸ Πλωμανάκι. Καὶ ἐκεῖ πάλι δὲν ἐπήγαινα παρὰ κάθε Κυριακή, εἰς τὴν ἐκκλησιά...

— Τότε λοιπὸν πῶς εὑρέθη ἐκεῖνο τὸ διαμάντι εἰς τὸ μανδῆλί σου;

— Τὸ βρήκαμε μέσα 'ς ἕνα κουτί... μὰ δὲν ἠξεύρετε τί εὔμορφο κουτί! Ἀπέξω, παντοῦ, εἶχε ἀνθρωπάκια, πουλιά, ζῷα. Ἦταν χωμένο μέσα σὲ μιὰ τρύπα τοῦ Βράχου μας, μὰ τόσῳ βαθειά,

«Πῶς εὑρέθη ἐκεῖνο τὸ διαμάντι εἰς τὸ μανδῆλί σου;»

(Σελ. 277, στήλ. γ').

ποῦ ἡ Μηλιὰ εἶδε κ' ἔπαθε ὡς νὰ το τραβήξῃ. Ἂν δὲν ἦταν ὁ γλάρος, ποῦ ἐχώνετο ἐκεῖ γιὰ νὰ τρώγῃ γαρίδες, ποτὲ δὲν θὰ εἴχαμε αὐτὸ τὸ κουτί... Ἦταν κλειδωμένο, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἴχαμε τὸ κλειδί, ἀναγκασθήκαμε νὰ σπάσουμε τὴν κλειδαριά.

— Καὶ τί ηὕρατε;

— Πετράδια ἄσπρα, ὅμοια μ' αὐτὸ ποῦ ἔχω· κόκκινα, πράσινα, καμμιὰ ὀγδονταριὰ ἀπὸ κάθε χρῶμα, καὶ μαργαριτάρια χονδρὰ σὰν φουντούκια. Ἡ Μηλιὰ ἔλεγε πῶς ἔχει παρόμοια εἰς τὴν κορῶνα τῆς Παναγίας, 'στὴν Ἐκκλησιά, καὶ πως τὸ καθένα θὰ ἄξιζε πενῆντα λεπτὰ τὸ λιγώτερο...

— Μὰ σεῖς εὑρήκατε ὁλόκληρη περιουσία, ἂν εἶνε ὅλα σὰν τὸ διαμάντι

σου· τὰ πράσινα εἶνε σμαράγδια· τὰ κόκκινα εἶνε ρουμπίνια· τὰ μαργαριτάρια θὰ εἶνε ἀληθινά, ἀφ' οὗ εὑρέθησαν μαζὶ μὲ τέτοιο διαμάντι. . . Καὶ ποῦ ἀφήσατε τὸ κουτί σας ; Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πάγῃ νὰ σάς το κλέψῃ ;

— Ἄ, μπᾶ, μπᾶ ! εἶνε μέσα 'στὴ σπηλιὰ τοῦ Μεγάλου Βράχου, ποῦ δέν την ξεύρει κανένας, παρὰ ἐγὼ καὶ ἡ Μηλιά. Ἡ ἀδελφή μου ἀνακάλυψε τὴν τρύπα, ποῦ ἐπεράσαμε μέσα.

— Καὶ αὐτὴν τὴν τρύπαν δέν την ξεύρει κανένας ἄλλος εἰς τὸ χωριό ;

— Ἐμείναμεν ἐκεῖ μέσα περισσότερο ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἀλλὰ κανένας δὲν ἦλθε νὰ μας εὕρῃ. Ὅμως ὑπάρχει κάποιος ποῦ ἑνόησε πῶς ἤμεθα μέσα 'στὸ Βράχο.

— Ποῦ το ξεύρεις ;

Τότε ὁ Γιαννάκης διηγήθη τὸ ἐπεισόδιον τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἀντήλλαξαν μὲ τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνον διὰ μέσου τοῦ λάρου.

— Ἐνθυμεῖσαι καλὰ αὐτὸν τὸν Βράχον ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης. Εἰμπορεῖς νὰ τὸν γνωρίσῃς ;

— Εἶνε τὸ ἴδιον, κύριε, ὡς νὰ σας ἐρωτοῦσα ἐγὼ ἂν ἠμπορεῖτε νὰ γνωρίσετε τὴν Λάνδην. Ἀλλὰ πρέπει νὰ πᾶμε πρῶτα εἰς τὸ Πλωμανάκι. . .

— Καὶ τὸ νόμισμα ἐκεῖνο, τὸ κῦρες ἐπίσης μέσα εἰς τὸ κουτί ;

— Ἄ, ὄχι· μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποῦ ἔσκαπτα 'ς τὸν ἄμμο, πετάχθηκε μπροστά μου.

— Νὰ σου δώσω δέκα φράγκα, μοῦ δίδεις τὸ διαμάντι καὶ τὸ νόμισμα ;

— Σάς τα χαρίζω, κύριε ! Ἐκάματε τόσα καλὰ 'ς ἐμένα καὶ 'στὴν ἀδελφή μου !.. Ἀφ' οὗ σᾶς ἀρέσουν, πηγαίνω ἀμέσως νὰ σάς τα φέρω. Θέλετε ;

— Θέλω. Πήγαινε νὰ μοῦ τα φέρῃς.

Ὁ Γιαννάκης ἔφυγε τρέχων, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψας, ἔδωκεν εἰς τὸν κ. Δούμανην τὸ νόμισμα καὶ τὸ διαμάντι.

— Ὁρίστε, κύριε, εἶπε. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος καὶ ὑπερήφανος, ποῦ εἰμπορῶ, ἂν καὶ πτωχός, νὰ σας χαρίσω αὐτὰ τὰ πράγματά ποὺ σας ἀρέσουν. Ἂν τὸ ἤξευρα, θὰ το ἔκαμνα καὶ πρὶν μοῦ το 'πῆτε. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑποθέσω, μέσα σὲ τόσα ὡραῖα πράγματα ποῦ ἔχετε, πῶς θέλετε αὐτὰ τὰ τιποτένια !

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου, εἶπεν ὁ κύριος Δούμανης καὶ ἐφύλαξεν εἰς τὴν τσέπην του τὸν μικρὸν θησαυρόν. Κατόπιν ἐσφύριξε τοὺς σκύλους του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν.

«Τώρα εἶμαι βέβαιος, ἐσυλλογίζετο, ὅτι ὁ Γιαννάκης εἶνε τίμιο καὶ καλὸ παιδί. Ὄχι μόνον δὲν ἦλθεν ἐδῶ γιὰ νὰ μας κλέψῃ, ἀλλὰ μοῦ χαρίζει καὶ αὐτὰ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δι' αὐτὸν εἶνε ὁλόκληρος περιουσία. Καὶ το ἔκαμε μὲ τόσην προθυμίαν ! Ἐφάνη τόσον εὐτυχής, πού του ἐδόθη περίστασις νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του ! Ἄ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀνάκρισίν μου. Ἐτελείωσεν ὅπως δὲν ἤθελα καλλίτερα».

[Ἕπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζευγεβραίη

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΤΗΛΗ ΤΙΜΗΣ

(Πρόχειρος)

Ἀπὸ τῆς 14 μέχρι τῆς 19 Αὐγούστου, —ἡμέρας καθ' ἣν τὸ παρὸν φύλλον τίθεται εἰς τὸ πιεστήριον.—ἐψήφισαν προσέτι ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξαδέλιδον μετὰ ἑξαφύλλου (ἐν ὅλῳ σελίδες 20 κατὰ Σάββατον), καὶ ἐνεγράφησαν εἰς τὸ Μητρῷον τῶν Συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἑξῆς κατὰ σειράν:

[*Συνέχεια ἐκ σελίδος 270*]

124. Μιχαὴλ Γ. Γρηγοριάδης, Μυτιλήνης.
125. Ἀδαμάντιος Θ. Πολυζώδης, Καβάρνης.
126 Νῆκος Κ. Βερόπουλος, Σμύρνης.
127. Ζήσης Α Χρυσοχοΰ, Βώλου
128. Φωκενὴ Γ. Μαυρομιχάλη, Ἀθηνῶν.
129. Μελπομένη καὶ Θεοδώρα Δ. Σαμιωτάκη, [Ἀθηνῶν.
130. Ἐλισάβετ καὶ Πηνελόπη Χ. Παπαδάκη, [Ἀθηνῶν.
131. Ἐλπινίκη Λεων. Ἀναγνώστου, Λαρίσσης.
132. Χαραλάμπης Δ. Κασκαλίδης, Τραπεζοῦντος
133. Χαρίκλεια καὶ Κατίνα Ν. Παρασκευᾶ, [Σύρου.
134. Ἐμμανουὴλ Ζ. Μαυρογιάννης, Κερκύρας.
135. Ἄλλη Κ. Ζάννου, Ἀθηνῶν.
136. Βασίλειος Περικλ. Πανᾶς, Πειραιῶς.
137. Ὀλυμπιὰς Δ. Τσαροπούλου. Ἀθηνῶν.
138. Μιλτιάδης Θ Σταματόπουλος, Caracale.
139. Ῥοδέης Δ. Παππᾶ, Ἀθηνῶν.
140. Μιλτιάδης Σωτ. Θεοδωρίδης, Βάρνης.
141. Δημήτριος Ν. Νικολαΐδης, Βώλου.
142. Ἀντώνιος Κ Γιανιός, Κων]πόλεως.
143. Σοφία Ν. Ἰωαννίδου, Πειραιῶς.
144. Ἀπόστολος καὶ Μαρία Γ. Μιχαηλίδου, [Κωνσταντινουπόλεως
145. Βασίλειος Α. Δημητρίου, Στυλίδος.
146. Θάλεια Ἀρ. Γιαράκη, Ἀθηνῶν.
147. Χρυσῆ Ἀγγελῆ Ματρόζου, Ἀθηνῶν.
148. Γεώργιος Ι. Παπαστεφάνου, Πατρῶν.

[*Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον οἱ μετὰ τὴν 19 Αὐγούστου ἐγγραφησόμενοι.*]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ὅταν ἔρχεται ἀπὸ μακρυὰ κανένα καράβι, πρῶτα—πρῶτα τί βλέπουμε :
— Τὰ καρτάτια του
— Καὶ τὸ ἄλλο μέρος ποῦ εἶνε ;
— Μέσ' 'ς τὴ θάλασσα !

Ἐστάλη ὑπὸ Μιχαὴλ Σοφιάνου

* * *

Ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* ἔχει τὴν μανίαν εἰς τὸ Θέατρον νὰ κάθεται πάντοτε ἐμπρὸς ἐμπρός. Εἷς φίλος του τὸν ἐρωτᾷ διατί, καὶ ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος ἀπαντᾷ* :

— Διότι ἔτσι ἀκούω τὸ δρᾶμα *δύο φορές*. Μίαν ἀπὸ τὸν ὑποβολέα καὶ μίαν ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λύγερινοῦ

* * *

Σκέψις τῆς *Κάκως*.

— Περίεργον πρᾶγμα ! Πρὸ πέντε ἐτῶν, ἐνθυμοῦμαι, ἀγκάλιαζε μὲ τὰ δάκτυλά μου τὸν λαιμόν μου· τώρα πάλιν τὸ ἴδιο . . . Μὰ πῶς ; δὲν ἐμεγάλωσα λοιπόν ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λόρας τοῦ Εὐξείνου

ΑΛΑΝΘΑΣΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΛΕΠΕΙΣ τὰ πράγματα πολὺ μαῦρα, *Ψάλλων Ρύαξ* Δὲν εἶν' ἔτσι ὅμως. Ἐγώ, ἡ ὁποία ἔχω βέβαια πολὺ μεγαλητέραν πεῖραν ἀπὸ σέ, ὄχι μόνον δὲν εἶμαι ἀπηλπισμένη, ἀλλ' ἀπεναντίας ἔχω τὰς μεγαλητέρας ἐλπίδας περὶ τοῦ εὐνοϊκοῦ ἀποτελέσματος τῆς Ψηφοφορίας. Οὐδέποτε ἕως τώρα, εἰς καμμίαν ἄλλην πρόσκλησίν μου, δὲν ἔσπευσαν ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τὰς προθεσμίας, νὰπαντήσουν τόσῳ πολλοί. Σοῦ φαίνονται ἐλίγοι οἱ 98 τοὺς ὁποίους εἶδες μέχρι τῆς 6ης Αὐγούστου ; Ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις ὅτι σχεδὸν ἅλα ἀφίνουν πάντοτε τὴν τελευταίαν στιγμήν, καὶ ὅτι οἱ *σπεύδοντες ἐνωρίτερα* εἶνε μόνον *ἐξαιρέσεις*; Πῶς λοιπὸν εἰμπορεῖ νὰ κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ *ἐξαιρέσεις* ; Καὶ ἀφ' οὗ αἱ ἐξαιρέσεις εἶνε τόσον πολλαὶ σχετικῶς, δὲν ἔσπευσαν ὅτι θὰ εἶνε πολὺ-πολὺ περισσότεροι οἱ μέλλοντες νὰκολουθήσουν τὸν γενικὸν κανόνα ; Ἄ, ὄχι ! δὲν εἶνε δυνατὸν νὰποτύχῃ τὸ σχέδιόν μας ! Ἔχω καποιθήσιν εἰς τὴν φιλοτιμίαν τῶν Ἑλληνοπαίδων. Καὶ τὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖον λέγεις, θὰ γίνῃ δηλαδὴ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας θὰ λαμβάνω ὄχι πλέον κατὰ δεκάδας, ἀλλὰ κατὰ ἑκατοντάδας τὰ Δελτία, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν Ψηφοφόρων θὰ φθάσῃ τὸν ὁρισθέντα διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς αὐξήσεως.

Μικρὲ Τυμπανιστά, δὲν θὰ δημοσιεύσω τὴν ἐπιστολήν σου, διότι περιέχει ἰδέας καὶ ἐκφράσεις, τὰς ὁποίας δὲν ἐπιδοκιμάζω. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀνάγκη νὰ συνηγορήσῃς τώρα ὑπὲρ τῆς Προτάσεώς σου, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ὅλοι συνηγόρησαν καὶ τὴν ὁποίαν ψηφίζουν ὁλονέν. Ἔπειτα,—θέλεις νὰ μάθῃς καὶ ἕν ἄλλο ;—αἱ ὡραιότεραι ἐπιστολαὶ εἶνε ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι δὲν γράφονται διὰ νὰ δημοσιευθοῦν· καὶ ἀπὸ αὐτὰς συνήθως δημοσιεύω

Ἂν εἶνε ἔτσιμα ὅλα τὰ πράγματα ἕως τότε, *Νέε Ἡρακλῆ*, ἡ Μεγάλη Κυριακὴ θὰ γίνῃ τὴν προσεχῆ Ἰανουάριον ἢ Φεβρουάριον. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον ἐλπίζω νὰ δημοσιευθοῦν τὰποτελέσματα τοῦ Καλλιγραφικοῦ Διαγωνισμοῦ. Ὅσον διὰ τὸν 5ὸν Διαγωνισμόν, θαρρήσῃ ἀκόμη ὀλίγον, διότι ἡ ἐξέλεγξις τῶν Λύσεων εἶνε ἐργασία, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ πολὺν καιρόν, καὶ μὲ τὴν ἐφαπτεινὴν τεμπελιὰν τοῦ κυρίου Ἀνανία.

Βεβαίως, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ*, ἡ παιδικὴ ἐκείνη ἀθωότης ἐκλείπει βαθμηδὸν ὅσον προχωρεῖ ἡ ἡλικία, καὶ μεταβάλλεται, ὅταν ὁ χαρακτὴρ διαπλάσσεται καλῶς, εἰς ἀρέλειαν ἀξιάγαστον καὶ εἰς εἰλικρίνειαν. Ὅμως ὑπῆρξαν καὶ μεγάλοι ἄνδρες,—πολὺ μεγάλοι μάλιστα,—διατηρήσαντες εἰς ὅλην των τὴν ζωὴν τὴν παιδικὴν ἀθωότητα. Ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας σοῦ ἀναφέρω τὸν Σουρῆν, ὁ ὁποῖος, ἐνῷ εἶνε τόσον ἔξοχος ποιητής,—καὶ ἴσως ἀκριβῶς διὰ τοῦτο, —ὡς ἄνθρωπος ἔχει ὅλην τὴν ἀρέλειαν, τὸ ἀπονήρευτον, τὸ ἄπακον καὶ τὸ ἀθῷον ἑνὸς παιδίου

Τὸ διήγημα *Μιχαὴλ Συριώτη*, πρέπει νὰ εἶνε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δημοσιευθεισῶν εἰκόνων, ἄλλως δὲν γίνεται δεκτὸν εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Ὥστε ἂν θέλῃς, γράψε κανὲν ἄλλο.

Ἥρω τοῦ Μεσαίωνος, ἔλαβα ὑπὸ σημείωσιν τὰς γνώμας σου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ τόσον ἐνδιαφέρον. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πολλοὶ γονεῖς ἀκόμη νομίζουν ὅτι κατὰ χρήματα ποῦ δίδουν διὰ βιβλία πηγαίνουν χαμένα. Εὐτυχῶς ὅμως ὁ ἀριθμὸς τῶν τοιούτων ὀλιγοστεύει ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ.

Ἀγνὴ Φιλία, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον.

Ἀναγνώσας τὴν ἐπιστολήν τοῦ *Χρυσοψάρου*,—μοῦ γράφει ὁ *Φιλόσοφος τοῦ Εὐξείνου*,—ἐνεγράφην χάριν περιεργείας εἰς τὴν «Ζοῆζίλισσαν» τῆς ὁποίας τὰ φυλλάδια ἔλαβον. Ὅλα καθώς τὰ λέγει τὸ *Χρυσόψαρο* : τύπος, χαρτί, εἰκόνες, ὡραῖα· ἀλλὰ κατὰ τὴν ὕλην, πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Ὅταν ὅμως σὺν *Θεῷ* γίνῃ ἡ καινοτομία, τότε τὸ φυλλάδιόν σου θὰ εἶνε ὄχι μόνον ἀνώτερον τῆς «Ζοῆζίλισσας» ἀλλὰ καὶ ἐφάμιλλον τῶν εὐρωπαϊκῶν.»

Ὁρίστε τώρα τί μου γράφει καὶ ὁ *Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας* : «Μετὰ τὸν *χαλκοῦν* αἰῶνα τῆς α' Περιόδου, ἦλθεν ὁ *ἀργυροῦς* τῆς 6', καὶ μετὰ τοῦτον ἔρχεται (ἢ ἂς ποῦμε ἦλθεν) ὁ *χρυσοῦς αἰὼν* τῆς γ'. Ζήτω λοιπὸν ἡ Διάπλασις, ὁ κ Παπαδόπουλος, οἱ συνεργάται σου καὶ οἱ ἱδρυταὶ τῆς γ' Περιόδου, καὶ εὐλογημένον τὸ ἔτος 1899.»—εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν !

Καὶ ἄλλα φίλαι μου, *Βίγλα*, εἴδαν τέταια παράξενα ὄνειρα,—καθὼς εἴδες ἴσως εἰς παλαιοτέρας Ἀλληλογραφίας,—ἀλλὰ ἕως τώρα ἔμειναν ἀνεξήγητα. Μόνον οἱ ρεμβασμοὶ τοῦ Ἀνανία ἐξηγήθησαν κατὰ γράμμα, διὰ τῶν Μικρῶν Μυστικῶν.

Μ' ἐνοχλοῦν αἱ ἐπιστολαί σου ; . . Καλὲ τί λόγια εἶνε αὐτὰ ποὺ λές, ἀγαπητὴ *Ἶρις* ; Ἂν αἱ ἰδικαί σου μ' ἐνοχλοῦν, τότε τίνος δὲν μ' ἐνοχλοῦν ; - Τί ἔχω νὰκούσω ἀκόμη ! .

Μεγάλε Πέτρε, σοῦ εἶχα ἐκλέξῃ ἤδη τὸ ψευδώνυμον, ὅταν ἔλαβα τὴν δευτέραν σου ἐπιστολήν, ὡραιοτέραν καὶ τῆς πρώτης. Πολύ, πολὺ σωστὰ ὅσα μοῦ γράφεις. Ἀλλὰ πρὶν μάθωμεν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Ψηφοφορίας, δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ εἴπωμεν τίποτε. Ἰσὸ τί λέγω καρκάνω πρὸς τὸν *Ψάλλοντα Ρύακα*.

Ρὰς Ἀλούλα, σοῦ εὔχομαι καλὸν ταξεῖδι καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν καὶ προκοπήν. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ μακρὰν δὲν θὰ με λησμονήσῃς, θὰ εἶμαι δὲ εὐτυχὴς ἂν σε θερμαίνω ὀλίγον ἐν μέσῳ τῶν σωσσικῶν Πάγων. . .

Ἀγριοθιολέττα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ μὴ βιάζεσαι πλέον, διότι τότε θὰ σε λέγω, ὅπως καὶ ἡ μητέρα σου, *Φρουῦ-Φρουῦ*. Μὴν ἐρωτᾷς τί ἔγινε εἰς τὸ σπίτι, ὅταν ἔμαθαν πῶς θὰ στείλῃς λουκούμια, ἂν ἐπιτύχῃ ἡ Ψηφοφορία μας, διὰ νὰ τὰ φάγουν ὁ Ἀνανίας, αἱ ἀδελφαί του καὶ . . . ἡ Μίσσα. Μὰ τρώγουν λουκούμια ἡ γάτες ;

«Αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ *Ἀστέρος τοῦ Βέγα*,—μοῦ γράφει ὁ *Ἀνγερινός*,—ἦσαν ἄριστα... Ἀλλ' ἐνῷ μερικοὶ κοπιάζουν διὰ νὰ κάμνουν τοιαύτας ὡραίας Ἀσκήσεις, ἄλλοι τὰς εὑρίσκουν ἐτοίμους, δημοσιευόμενας εἰς παλαιούς σου τόμους καὶ τας πέρνουν ἀπὸ ἐκεῖ. Σοῦ το γράφω, ἔχων ὑπ' ὄψει μου τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 392 ἄσκησιν, *ἀκριβὲς ἀντίγραφον* τῆς ἐν τῷ 23ῳ τόμῳ καὶ ὑπ' ἀριθ. 180 Ἀσκήσεως.» Βλέπετε πῶς τὴν παθαίνω καμμιὰ φορά ; διότι πῶς εἶνε δυνατὸν, παιδιά μου, νὰ ἐνθυμοῦμαι τὰς χιλιάδας τῶν Ἀσκήσεων, τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσα εἰς διάστημα 20 ἐτῶν ! Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, ὁσάκις ἀνακαλύπτετε τοιαύτην κλοπήν, νὰ μοῦ τὴν καταγγέλλετε, (σαρὰς καὶ ὑπρισμένους ὅπως ὁ *Δύγερινός*), διὰ νὰ μανθάνω ὅσους ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ μου στέλλουν ξένας Ἀσκήσεις ὡς ἰδικάς των, καὶ νὰ τους ἀπαιτήσῃ τοῦ δικαιώματος τῆς δημοσιεύσεως διὰ παντός. Καί, ἂν τὸ κακὸν ἐξακολουθήσῃ, ξεύρετε τί θὰ κάμω ; Δὲν θὰ δημοσιεύω Ἀσκήσεις κανενός, ἂν δὲν μου δώσῃ ἐγγράφως τὸν *λόγον τῆς τιμῆς τοῦ*, ὅτι αἱ Ἀσκήσεις τὰς ὁποίας μοῦ στέλλει εἶνε πρωτότυποι.

Ἄ, νὰ καὶ ἄλλη σπουδαιοτάτη καταγγελία ! Ὁ *Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς*, μοῦ γράφει ὅτι τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 445 Αἴνιγμα ὡρισμένως τὸ εἶδε καὶ εἰς τὴν «Ἑσπερινὴν Ἀκρόπολιν». Νὰ τὸ πιστεύσω ; νὰ μὴ τὸ πιστεύσω ; Μήπως εἶνε σύμπτωσις ; μήπως τὸ ἔστειλε κ' ἐκεῖ ὁ ἴδιος ; Εἰς αὐτὰ θὰ μου ἀπαντήσῃ ὁ ἐνδιαφερόμενος — Ὡς πρὸς τὰς ἰδικάς σου Ἀσκήσεις, *Σέλευκε Κεραυνέ*, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι εἶνε πρωτότυποι, ἀλλὰ δὲν σου ὑπόσχομαι νὰ σου δημοσιεύω ἀπὸ μίαν εἰς κάθε φύλλον, καὶ ἂν ἀκόμη εἶνε ὅλαι καλαί, διότι παρομοίαν ἀξίωσιν ἔχουν ἄλλοι 500 τουλάχιστον, ἐνῷ μόνον 10—15 Ἀσκήσεις τὴν ἑβδομάδα δημοσιεύω.

Ὄχι, *Δευκὴ Πόλις*, αἱ Πληροφορίαι δημοσιεύονται *δωρεάν*, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει χῶρος καὶ ἐφ' ὅσον τὰς ἐγκρίνω (δηλαδὴ δὲν ἀναλαμβάνω καμμίαν ὑποχρέωσιν πρὸς τὸν συνδρομητήν). Τὸ *τετράδιόν σου πρὸς τὸ Ἐθνικὸν Ἀνάκτορον* δὲν ἐπεδόθη, διότι, ἐξ αἰτίας ἑνὸς λάθους, ἀγναῶ τὴν διεύθυνσίν του. Τοῦ ἔγραψα νὰ μοῦ την στείλῃ, ἀλλὰ δὲν ἔλαβα ἀπάντησιν.

Χαίρω, *Βασιλεῦ τῶν Κοκλάδων*, ποῦ θὰ μου γράψῃς ταχτικά, καὶ το ἐπιθυμῶ πολύ. Ἐγέλασα μὲ τὴν περιγραφὴν τῆς πάλης, ἡ ὁποία συνάπτεται εἰς τὸ σπίτι σας, ποῖος νὰ πρωτοδιαβάσῃ τὸ φυλλάδιον, καὶ ἐς τὴν ὁποίαν νικᾶς πάντοτε σύ, καλῶς καὶ δικαίως ἐὰν νόμιμος συνδρομητής.» Πολὺ μοῦ ἤρεσε αὐτὸ τὸ «νόμιμος» !

Καλέ, τί *συμφορὰ πάλιν* ! Ἀκοῦτε ἐκεῖ νὰ ξευρουν ὅλοι τὸ ψευδώνυμον τῆς *Ἑλληνικῆς Θαλάσσης* ! Προχθὲς τὴν εἶδαν κάτι παιδιὰ καὶ εὐθὺς εἶπαν : «Νὰ ἡ *Ἑλληνικὴ Θάλασσα* ! Αὐτὴ εἶνε ! αὐτὴ εἶνε ποῦ . . .» (σούτ ! γιὰ τὸ Θεό, μὴν το μάθουν καὶ οἱ ρέστοι !) — Πέρσι τάλεν δύο παιδιὰ τῆς *ἐκόνας* : «Ἐλ-Θέλ !.. Ἐλ-Θέλ ! . .» Ὁρίστε κατάστασις ! Ἀλλ' ἡ φίλη μου ἀγαπᾷ τὸ ψευδώνυμόν της καὶ δὲν το ἀλλάζει ὅ,τι νὰ γίνῃ Καλὸν ἦτο νὰ ἤμενε μυστικὸν ἀλλὰ καὶ τώρα ποῦ το ἔμαθαν μερικοί, δὲν ἐχάλασε. ἀδελφέ, ὁ κόσμος ! Μήπως κ' ἐκείνη δὲν ἠξεύρει τόσα :

Ἀλήθεια, ὡραῖον πρᾶγμα ἡ εὐφυΐα ! Ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις*, μοῦ γράφει : «Ἂν μ' ἐρωτοῦσαν τί πρᾶγμα ἐθαύμασα περισσότερον, θὰπαντοῦσα ἀδιστάκτως : τὴν συνομιλίαν μεταξὺ *Ναυτοπούλας* καὶ *Ἀγκαθιοῦ* » Τοὺς ἔευρα καὶ τοὺς δύο καὶ φαντάζομαι τί ἔκπαγκον πρᾶγμα θὰ ἦτο αὐτὴ ἡ συνομιλία. Ἀλλὰ καὶ νὰ μή τους ἤξευρα, θὰ ἤρκει ἡ κρίσις τῆς *Μελλούσης Καλλιτέχνιδος*.— Ἡ δὲ *Ναυτοπούλα* μοῦ γράφει : «Βύκολος μανταυτὲς ποῖον ἦτο τὸ θέμα τῶν συναμιλιῶν καὶ συζητήσεών μας. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐμείναμεν *κατατρεμένοι* μὲ τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν λεπτότητα τοῦ *Ἀγκαθιοῦ*.» Καὶ βέβαια ! γίνεται Ἀγκάθι χωρὶς ἀλεπότητα» ;

Τὸ *Φωτοβόλον* Ἄστρον μοῦ γράφει σήμερον, μαλωνόντι τοῦ ποντεῖ ἀκόμη τὸ χεράκι. Καὶ ἐπροτίμησε νὰ μου δείξῃ ὅλην του τὴν *κακογραφίαν*, παρὰ νὰ με κάμῃ νὰ ὑποθέσω ὅτι δέν μ' ἀγαπᾷ. Τρώντι δὲ πόσον μ' ἀγαπᾷ ! τί ἐνθουσιασμένον ποῦ εἶνε ! πῶς πετᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του ποῦ ἔγινε Ἱδρυτὴς τῆς Γ' Περιόδου ! . . Ἔνα πόδον ἔχει τώρα ; Νὰ βραδευθῇ καὶ νὰ παίξῃ ρόλον μεταξὺ τῶν φίλων μου, ὅπως, λέγει, καὶ ἡ *Ναυτοπούλα*. Διατί ὄχι ; 'στὸ χέρι του εἶνε ... ἂν καὶ πονεμένο.

Ὥστε λοιπόν, *Χρυσόμαλλε Δέων*, ὁ κοδηλάτης μαθητής σου *Ἱππόζης τῆς Ἐλεεινῆς Μορφῆς* ἔγινε ὄνομα καὶ πρᾶγμα, ὅταν ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ποδήλατον, ἔ ; . . . Μ' ἔκαμες κ' ἐγέλασα μὲ τὴν χάριν ποὺ τα γράφεις. Μόνον παράπονα δὲν θέλω νὰκούσω !

Δευκὴ Πεταλούδα, οὐδέποτε ἀμφέβαλα περὶ τῆς ἀγάπης σου, καὶ πολὺ περισσότερον τώρα ποῦ ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου. Λόγια καὶ ἔργα μαζί. Τί ὡραῖα !

Ἰωνικὴ Ἀκτή, δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὰς ἐνεργείας διὰ τῶν ὁποίων ἐπιθυμεῖς νὰ δείξῃς τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου Φίλησέ μου σὲ παρακαλῶ τὴν *Ἀγκυραν τῆς Εὐτυχίας* καὶ εἰπέ της ὅτι δέν την ἐλησμόνησα.

Λοιπὸν ἐδρῶθη καὶ ἐν Πειραιεῖ Σύλλογος ὑπὸ τῶν ἐκεῖ φίλων μου ὀνομαζόμενος « Ἑλλάς ». Ὅ,τι ἔλαβα τὸν Κανονισμόν του καὶ εἶδε μὲ μεγάλην μου χαρὰν ὅτι εἶνε συντομώτατος καὶ ἁπλούστατος. Πρόεδρος ὁ *Ἀλέξ. Σ Κακουράτος*, γραμματεὺς ὁ *Π. Α. Οἰκονομίδης*, ταμίας ὁ *Ἀρ. Καραπάνης* καὶ ἐλαγκτὴς ὁ *Σ, Κ. Μανάρης*—ἔλοι ἐνθουσιώδεις φίλοι μου, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἐργασθοῦν μὲ σύνεσιν καὶ μὲ ζῆλον Τοὺς εὐχαριστῶ θερμῶς. Ἂν δὲ καὶ ἄλλοι ἐπιθυμοῦν νὰ γίνουν μέλη, ἂς ἀποταθοῦν πρὸς τὸν Οἰκονομίδην καὶ Καπάνην (ὁδὸς Σωτείρας, 12) ἢ πρὸς τὸν Μανάρην (ὁδὸς Αἰγέως καὶ Ὑψηλάντου.)

Ἐγκρίνουσι τὰ ψευδώνυμά των δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μαυ καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Ἀερόστατον* (Δ. Φ. αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Τὴν 1ην Σεπτεμβρίου ἄρχεται νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων. καὶ ἀπὸ τότε νὰρχίσῃς καὶ σύ·) καὶ *Μικροκαμωμένην* (Κ.Α.)

Ἀσκαθμοί, πληροφορίαι : Ὁ *Νέος Ἡρακλῆς* ἀσπάζεται τὸν *Μικρὸν Τυμπανιστὴν* καὶ τὸν εὐχαριστεῖ διὰ τὴν κάρταν ποῦ του ἔστειλε μὲ τὸ τετράδιόν του —ὁ *Δ. Π. Δρίβας* συγχαίρει τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* διὰ τὰς Ἀσκήσεις του καὶ ζητεῖ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του·—ὁ *Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας* ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ *Ἀρχιζιζίαντον* —ἡ *Βίγλα* εὐχαριστεῖ τὸ *Ἀγκάθι* καὶ τὸ *Κάτσε Βρέστο* ποὺ την συνώδευσαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ σπίτι της, καὶ τους ἐρωτᾷ ἂν θὰ ἐαναυπάγουν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν· —ἡ *Ἶρις* ἀσπάζεται τὸν *Ἥφαιστον* καὶ τὸν ἐρωτᾷ πῶς του ἐφάνη τὸ λουρὸν ποῦ ἔκαμε. . . μὲ τὰ ροῦχα· —ὁ *Μέγας Πέτρος* συλλυπεῖται τὸν *Ὀρφέα* διὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου του! — ὁ *Ὀρφεὺς* ἐρωτᾷ πῶς περνᾷ τὸ *Τρυγονάκι*, τὸ ὁποῖον εἶδεν εἰς τὴν Σύρον, ἐπιστρέφον ἐξ Ἐλβετίας — ὁ *Ψάλλων Ρύαξ* συγχαίρει τὴν *Νυστοπούλαν* διὰ τὴν ὡραίαν της ἰδέαν νὰ φωτογραφηθῇ μὲ ναυτικά· λέγει δὲ ὅτι, ἂν κ' ἐδῶ ἐπολιτεύοντο αἱ γυναῖκες, θὰ τῇ ηὔχετο νὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν . . Ὑπουργίνα τῶν Ναυτικῶν —*Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς* θὰ εἴπῃ τὸ νομά του εἰς τὴν *Λύραν τοῦ Ὀρφέως*. ἂν τῷ στείλῃ τετράδιον Μ. Μυστικῶν·—ὁ *Χρυσόψαρος Πακτωλὸς* πληροφορεῖ τὴν *Ἐλέγην Τσαύρα* ὅτι πηγαίνει εἰς τὰ σπίτι της· ἀλλὰ θὰ ἠμπορέσῃ νὰ τον ἀνακαλύψῃ ;—ἡ *Ἄβρα τοῦ Εὐξείνου* μὲ μεγάλην της λύπην δὲν ἀπήντησεν πῶς τὸν *Ἀλέξ. Οἰκονομίδην*, διότι δὲν κατώρθωσε νὰ του ἐγγράψῃ συνδρομητάς·—τὸ *Ὀνειροπόλων Καταφύγιον* συγχαίρει τὸν *Μελαγχροινὸν Γαλανομμάτην*, τὸ *Πῶς-τα-περνᾷς* καὶ τὸ *Μὴν-τα ρωτᾷς* διὰ τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνοδον· — ἡ *Κόρη τοῦ Πηλίου* ἀσπάζεται τὴν *Β

— ὁ *Μελαγχροινὸς Γαλατομάτης* μὲ τὸν *Μελαγχολικὸν Ναύτην*, *Γαλανὴν* τοῦ *Αἰγίου*, *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιὰν* καὶ *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν*· — τὸ *Φωτοβόλον Ἄστρον* μὲ τὸν *Τζί-Τζί Μπούμ-Μπούμ* καὶ *Μαρκήσιον τῆς Γαλόσσας* — ἡ *Κάρμεν Σύλβα* μὲ τὴν *Ποτοῦλαν Κυριακοπούλου* — ὁ *Μικρὸς Πιανίστας* μὲ τὸν *Ἄλβαρον*. — ὁ *Ζήτης* μὲ τὸν *Πωποντωμένον Γάτον*, *Ἄσπρην Γάτα*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἐθνικὸν Ὕμνον*. — ὁ *Ἀργειφόντης Ἑρμῆς* μὲ τὴν *Τσουκνίδαν τῆς Τερψιθέας*, *Ναυτοκούλαν*, *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*, *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους* καὶ *Κόρην τοῦ Ζαλόγγου* — ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* μὲ τὴν *Λῆ Χοῦχ Τσάγκ*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας*, *Ἄβραν τοῦ Βουνοῦ*, *Ταναγραίαν Κόρην* καὶ *Ἰωνικὴν Ἀκτήν* — ὁ *Νέρων Μπουφίδης* μὲ τὴν *Μαρίκαν* καὶ *Ποτοῦλαν Κυριακοπούλου*. — ἡ *Ναυτοπούλα* μὲ τὸν *Λούσιον*. — ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*, *θυμάρι τοῦ Καραμπαμπᾶ*, *Λευκόπτερον Ἄγγελον* καὶ *Ἐνετικὴν Γόνδολαν*· ὁ *Ἀμβρόσιος Πλυτᾶς* μὲ τὴν *Μενεξεδένιαν*, *Καστελλίαν Πηγήν*, *Νίσσαν Σωτηριάδου*, *Μαρίαν* καὶ *Κικὴν Σταθοπούλου*. — ὁ *Ὀνειροπόλων Καταφύγιον* μὲ τὴν *Νεράϊδαν Μαντζουράνα*, *Νῆσον τῶν Φαιάκων*, *Ποιητικὸν Νάρκισσον*, *Ψίτ Ψίτ* καὶ *Χρυσόπτερον Πεταλούδαν*. — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Εὐρυβιάδης* μὲ τὴν *Καρδερίναν* καὶ *Παπαρούνα τῆς Πεντέλης*. — ὁ *Μελαγχολικὸς Ναύτης* μὲ τὴν *Καρμεν Σύλβα*, *Πάντοτε Φαιδράν*, *Φωτοβόλον Τόξον*, *Κροκόπεπλον Ἠὼ* καὶ *Δούκισσαν*. — ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων* μὲ τὸν *Βασίλειον Μέκιον*, *Βασίλειον Γαρτζούνην*, *Πίφ-Πάφ*, *Πηνελόπην Κλεομένους* καὶ *Ἀλέξανδρον Καββαδίαν*. — ὁ *Δ. Π. Δρίβας* μὲ τὴν *Ἰουλίαν Ρουσσέν*, *Συριανὴν Ἀμαζόνα*, *Ξενητευμένην Συριανὴν* καὶ *Ἀγριολούλουδο τῆς Σύρου*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἀπρικὸν Ποιητήν*, *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* (ὄχι, ἀκόμη·) *Δημήτριον Δρίβαν* (εὐχαρίστως· ἀλλὰ τὸν παρακαλῶ, ὅταν θὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος, νὰ ἐκλέξῃ ἄλλα ψευδώνυμα, διότι ἐξ αὐτῶν κανὲν δὲν μου ἐφάνη κατάλληλον·) *Ο. Γιαλλινᾶν* (ἀφ' οὗ ἔχεις καὶ ψευδώνυμον, θὰ ὑπογράφῃς τὸ ψευδώνυμον·) *Βασιλέα τῶν Ἀνθέων* (ὄχι· θὰ ἦτο σκληρότης·) *Ρουσσῶνα Κροῦσον* (ἔστειλα τὰ πέντε φυλλάδια·) *Μελαχρινὸν Γαλατομμάτην* (μέχρι τοῦ 31ου ἐστάλησαν εἰς Χαλκίδα·) *Ἀγρυπνον Δράκοντα* (τὸ τετράδιον σου ἐλήφθη ἄνευ 20λεπτου γραμματοσήμου· στεῖλε·) *Κεραυνὸν* (πραγματικῶς, ἡ στήλη τῆς Τιμῆς εἶνε ἡ Λυδία Λίθος τῶν φίλων μου·) *Ε. Ἰσιδωρόπουλον* (ἔστειλα·) *Ἀντίο Μαστέλλο* (εἰς τὰς δύο πρώτας ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ· ναί· εἰς τὰς ἄλλας ἀπήντησα εἰς ἄλλους παραπάνω·) *Ἀγγουρολογιώτατον* (καλῶς ἦλθες!) *Τρεχαγυρευδόπουλον*, *Ὀρφέα* (ἐδῶ εἶνε ὅλοι· ἀλλὰ ἴσως νὰ μὴ ἔλαβον τὸ Εἰδοποιητήριον·) *Ε. Μακρυγιάννην*, *Μ. Γρηγοριάδην* (ὁ κ. *Φαίδων α'* εὐχαριστεῖ θερμῶς·) *Δγρίαν Ἀγκυράνα*, (πολὺ καλὰ κάμνεις· νὰ ἐργάζεσαι μὲ τὸ κεφάλι σου, διὰ νὰ ὠφελῆσαι περισσότερον·) *Ἐλεύθερον Ἑλλην* (τώρα εἶνε τῆς μόδας νὰ γράφουν διαγωνίως; χαίρω πού το ἔμαθα· *Ἀτταβίριον Ρόδου* (μοῦ ἀρέσει ἡ μετριοφροσύνη σου·) *Νοσταλγὸν Ἑλληνα* (ἀνυπομονῶ νὰ μάθω ὅτι ἔγινες ἐντελῶς καλά·) *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην* (ὁ ὁποῖος, παραθερίζων εἰς τὴν Δελαγρίτζαν, ἔμαθεν ἀπὸ μίαν φίλην μου ἐξ Ἀθηνῶν, καμμιὰ πενηντάριὰ ψευδώνυμα, πώ, πώ!) *Τρικέφαλον Κέρβερον* (ἔστειλα·) *Ὀνειροπόλων Καταφύγιον* (ἔστειλες 3 τετράδια ἄνευ 20λέπτου γραμματοσήμου·) *Ἀμβρόσιον Πλυτᾶν* (ὁ ὁποῖος μολογότι διεσκέδασε τόσον καλὰ εἰς τὰ λουτρά, δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ διαβάζῃ τὸ φύλλον μου ἐνωρίτερα·) *Κινέζαν Δῆ* (ἔγινε καλὰ ἡ ἀδελφή σου;) *Ἰφιγένειαν Γαλάτη* (εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ σὰς τὰ εἴπω·) *Ἐλένην Ἀξελοῦ*, *Κόρην τοῦ Πηλίου* (πολὺ ὑπερήφανον, ἀτόκου ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἀγγλίδος συνδρομητρίας μου·) *Ἐσμεράλδαν* (μόνον ὅταν ἐπιτύχῃ·) *Τελευταίαν Χελιδόνα* (ἐλήφθη·) *Ἀντίοχον τὸν Σωτῆρα* (τὸ νὰ ὑπογράψῃ κανεὶς καὶ τὸ ὑστερόγραφον, δὲν εἶνε ἔγκλημα· συνήθως ὅμως γράφουν «ὁ ἴδιος·») *Μπουμπουνισμένο Μυαλὸ* (ναί· ἔγινε λάθος, τὸ ὁποῖον ἐδιορθώθη·) *Αἶνον*, *Ἄγριον τῆς Ἀμερικῆς* (ποῦ εἶνε ἡ λύσις τοῦ Λεξιτρίφου σου; χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Α. Φ. Πρίντεζην* (μὲ πολλὰ ἀκριβότερα περιοδικὰ ἀνταλλάσω, διότι τὸ ἰδικόν μου ἀπ' ὅλα σγεδὸν εἶνε τὸ εὐθηνότερον· ἀλλ' εἰς κανένα δὲν ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ μου ζητήσῃ διὰ τοῦτο διπλᾶ τὰ φύλλα·) *Νέρωνα Μπουφίδην*, *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* (ἔξοχοι αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις σου καὶ θὰ ὑπογραφεύθοῦν ὅλαι· σὲ συγχαίρω δι' αὐτὰς θερμῶς·) *Παῦλον Ι. Δελούδαν* (κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐλπίζω)· *Ἐθνικὸν Ὕμνον* (ἀπὸ τοὺς συντάκτας τοῦ «Ἕφου Ἀστέρος» δὲν ἔλαβον ἀπάντησιν· βεβαίως δὲν ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν μου·) *Π. Καρούσσον* καὶ *Ι. Π. Λιβαρὸν* (ἡ παραγγελία σας ἐξετελέσθη·) *Μαῦρα Μάτια* (γλυκίσματα ἔ; πώ, πώ! τί λαίαρτος . . . ἀχιλο μουσία!) *Βρεττανικὸν Ἀστέρα*, *Ναϊάδα* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ὡραίαν Γνώμην·) *Πρόσεχε Καλά*, *Ἀργειφόντην Ἑρμῆν* (εὐχαρίστως, ἀλλὰ πρέπει νὰ μου στείλῃς τὸ ὀνοματεπώνυμόν σου καὶ τὴν διεύθυνσίν σου ἀκριβῶς·) *Ζήτην* (ἔστειλα·) *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν* (ὡραῖα εἰς τὴν ἐξοχήν, ἔ;) *Μαστροχαλαστὴν* (ἔστειλα·) *Μικρὸν Πιανίστα* (χαίρω παρὰ πολύ δι' ὅσα μου γράφεις· ὁ μπαμπᾶς σου συνενοήθη ἀπ' εὐθείας μὲ τὸν κ. Παπαδόπουλον·) *Κάρμεν Σύλβα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *16 Αὐγούστου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 3 Ὀκτωβρ.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φοτέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται ψ. 1.

478. Δεξιγριφος.

Εἰς ἓν σχῆμα
Ἕνα γράμμα ἂν προσαρτήσῃς,
Παραχρῆμα
Μίαν νῆσον θὰ παντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κιτίζου Δ.

479. Στοιχειόγριφος.

Βάλε σίγμα ἀντὶ τοῦ ντ,
Γιὰ νὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμὴ
Τὸ σκοτάδι μου νὰ φήτω
Καὶ γλυκὰ νὰ λαμπυρίσω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγιναίας Ἀθηνᾶς

480. Αἴνιγμα.

Τ' ὄνομά μου ἂν ποθῇς,
Κοινοῦ ἄνθους δύο πτώσεις
Μ' ἕνα λάμβδα ἂν ἑνώσῃς,
Εὐκολώτατα θὰ ἴδῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεχαγυρευσοπούλου

481. Αἴνιγμα.

Τέσσαρα *στοιχεῖα* μόνον
Λέγουν πῶς με σχηματίζουν
Ἐν τεσσούτῳ ἐξ θὰ εὕρῃς
Ἀληθῶς νὰ μ' ἀπαντίζουν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλκαμοῦ Κόσμου

482. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΓΚΜΟΟΣΣΩ σχηματίσον σταυρὸν μὲ δύο λέξεις, ἔχούσας κοινὸν γράμμα τὸ Μ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχισταρτήνου Μιλτιάδου

483. Τρίγωνον.

1. Ζῶον εἶνε τὸ πρῶτόν μου, ποῦ εὔκολα θὰ εὕρῃς.
2. Τὸ δεύτερον δὲ πρόθεσις, ὡς κάλλιστα ἠξεύρεις.
3. Τὸ τρίτον εἶνε σύνδεσμος ποῦ χρόνον φανερώνει.
4. Τὸ τέταρτον θὰ εὕρῃς σύ· τὸ τρίγωνον τέλει-[ὀνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βίρλας

484 Κεκρυμμένον κυβόλεξον.

1. Ὑπερβολικὰ μ' ἀρέσει τὰς ὡραίας «Ἐπιστο-[λάς,»
2. Κάθε τόσον νὰ διαβάζω 'στὴ «Διάπλασι τῶν [Παίδων.»
3. Πόσα βέλτιστα μανθάνω, τί ἐξόχους συμβουλάς!
4. Ὅλους ἀληθῶς μαγεύει ὁ συντάκτης αὐτῶν [Φαίδων!

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Αἰγιναίας Ἀθηνᾶς

485. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8	=Ποταμός.
2 7 4 2 8	=Ποτόν.
3 5 7 4 5	=Θηρίον.
4 5 2 8	=Ἱερόν.
5 7 4 2 8	=Ὄρος καὶ πόλις.
6 5 6 5 7	=Ἐπιφώνημα.
7 2 8	=Νῆσος.
8 3 8	=Ζῷον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλίσκου τῶν Κυκλάδων.

486-487 Μεταμορφώσεις.

1.— Ὁ *χοῖρος* δι' 7 *μεταμορφ.* νὰ γίνῃ *ὄνος*.
2.— Ὁ *κάπρος* δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *ταῦρος*.

Ἐστάλη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Κεφαλοῦ

488. Λογοπαίγνιον.

Τί ἔρχεται μετὰ τὴν ἀστραπήν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λρχιζίκανου

489. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ *τελικὰ* γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα διασήμου συγγραφέως:

1, Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς. 2. Ἐπίφημα. 3, Σπλάγχνον. 4, Θεὸς τῶν Ἀρχαίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

490. Ἀκροστοιχὶς ἐξ ἀνταθέτων.

Νὰ εὑρεθοῦν τὰ ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων καὶ ἐκ τῶν ἀρχικῶν αὐτῶν νὰ ἀποτελεσθῇ ὄνομα ἀρχαίου Βασιλέως.

Κάτω, Ἄνευ, Βία, Δρακοντήριος, Σύνολον, Δεξιός, Ἀμαθής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοφρόα Πακτωλοῦ

491. Ἐλλιποσύμφωνον.

Ει-ιη-οσο-ο α-α'-σα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐγερινοῦ

492. Φωνηεντόλιπον.

ρτρν-τ-ποδκ-μς-πρχ;

Ἐστάλη ὑπὸ Γ Π Κρομμυδοπούλου

409. Γρῖφος.

τί τί
ὕλη τί τί ΤΑΙ
ΗΚΑΛ τί ΤΙ ΤΙ τί Χ,Α χρίνον
τί τί
τί τί

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωνιαῆς Ἀκτῆς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 20ῆς Ἰουνίου ἐ. ἔ.

326 Ψαρὰ (ψαρ, α). — **327.** Μυελός, ὕελος. — **328.** Λέσβος, λέμβος. — **329.** Ὁ ἄνδρεξ.

330.

ΧΕΟΨ	ΑΡΗΣ	ΙΡΙΣ	Α	
Α	Ν	Ω	Τ	Υ Ι
Ρ	Ι	Μ	Ν	Κ Ο
ΑΙΑΣ	ΑΡΠΑ	ΗΠΑΡ		

331.

Π	
ΓΥΨ	
ΚΟΡΑΞ	
ΓΑΔΥΞ	
ΓΑΔΟΣ	
ΧΕΛΙΔΩΝ	
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ	

— **332 336.** Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων ΜΝ, σχηματίζονται αἱ λέξεις μενῆρα· ὀμνύω, λίμνη, ὄμνυς, μνᾶ.

— **337.** Δανείζει Θεῷ ὁ ἐλεῶν πτωχόν. — **338** Δ. θάνατον ἔχθραν μὴ φύλαττε θνητὸς ὤν. — **339.** Πολλάκις φήμη ἀπατηλὴ τὸ μὴ ὑπάρχον διαλαλεῖ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1898